

SARMĪTE ZVIEDRE

Es piedzimu tajā brīdī,
kad pavasaris ar ziemu sarunājās –
par aiziešanu, par atnākšanu,
par to, kā pareizi dzīvot.
Un pārvērta ziema savu asaru
par sniegpārslu baltu un brīvu,
lai aiznes tā zemei sveicienu –
priecīgu, vieglu un tīru.

Šo baltumu sajauc pavasar's
ar vizbuļu zilumu zvīļo,
tam baltums šķīta tāds neparasts,
tam gribējās savādāk dzīvot.
Un sāka tas putnus aicināt
uz kopēju dziedāšanu,
un sāka tas pumpurus rosināt
uz kopēju ziedēšanu.

Laikam tādēļ arī manī
tik daudz kas ir radis sev vietu –
gan zilo vizbuļu trauslais prieks,
gan baltā sniega skanīgā dziesma,
gan cīruļa treļļi debesīs,
gan uguns sildošā liesma.